

Hebrejský služebník

2. Mojžíšova 21,2–6

Přítomná služba Krista

A přesto Pán Ježíš nyní není nečinný. Miluje nás, Svůj lid, a Jeho láska Ho nenechává odpočívat. Vidí nás v naší praktické slabosti ve světě plném hříchu a různých pokušení. Nemůže se Ho to nedotknout.

– Umývání nohou

V Ev. Jana 13, kde Ho sice ještě vidíme v kruhu Jeho učedníků, ale v duchu již za dílem vykoupení na kříži, se nám dostává obrazu Jeho přítomné služby na nás a pro nás. Dělá všechno, abychom v našem životě víry mohli mít šťastné obcenství s Ním, který je nyní v nebi. Jeho odpověď na otázku Petra ukazuje, že umývání nohou má skutečně hluboký duchovní význam: „*Kdo je vykoupán, nepotřebuje se umýt, kromě nohou, neboť je celý čist; a vy jste čisti, ale ne všichni*“ (Jan 13,10). Tato slova jasně ukazují, že nejde o nějaké zevní očištění, jaké bylo tenkrát běžné. „Vykupáním“ je míněno jednou /provždy učiněné/ mravní očištění hříšníka při jeho obrácení se k Bohu. Je to „*obmytí znovuzrození*“ (Tit. 3,5), způsobené „vodou“ Božího slova, které Duch Svatý používá při znovuzrození jako prostředek k očištění duše (Jan 3,3.5; 1. Petra 1,22). Toto nikdy nemusí být opakováno. Tím jsme se stali vzhledem k našemu postavení před Bohem „čistými“. – U Jidáše tomu tak nebylo, proto zde tato výjimka.

Jestliže ale chceme jako věřící okoušet „díl s Ním“, to znamená praktické obcenství s Ním, který je nyní v nebi, potřebujeme vždy znovu umytí nohou. Na naší cestě tímto světem se stáváme znečištěnými, a kdo kromě našeho dokonalého, svatého Pána by nás od toho mohl očistit? Prostředek, který k tomu používá, je vždy Duchem Svatým oživené Boží slovo. - Kromě toho nám Pán Ježíš představuje umývání nohou také jako příklad pro naše chování mezi sebou (Jan 13,14–17).

Umývání nohou bylo v Izraeli službou, kterou vykonávali otroci. Jistě, jak se Pán tenkrát ponížil, když se tehdy přepásal lněným plátnem! A také my potřebujeme takové smýšlení, chceme-li následovat Jeho příkladu a duchovně si navzájem prokazovat tuto službu.

Avšak Pán toho dělá ještě víc. Naplnil Svě dílo vykoupení a vstoupil na nebe, ale my jsme ještě na zemi v slabosti a uprostřed různých nebezpečí. Jak veliké a potěšující je to pro nás, když v takových okolnostech víme, že náš Pán za nás oroduje u našeho Boha a Otce (Řím. 8,34)! Dělá to dvojím způsobem. Je naším veleknězem před Bohem a zmocněncem u Otce.

– Velekněžství

V opaku k umývání nohou je velekněžská služba vysokou důstojností, ano, „ctí“ (Žid. 5,4). Ale opustíme nyní obraz služebníka. Ale přesto i tu jde dále o určitou službu, kterou Pán pro nás dělá z nebe.

Tato velekněžská služba je nám objasněna v Ep. Židům. Jako tehdejší Židé znali jakožto příjemci /Epištoly/ službu velekněze. Byl za doby zákona prostředníkem mezi lidmi a Bohem. Když vstupoval do svatyně, nesl svatá roucha, na nichž byly připevněny dva různé klenoty. Na jeho obou ramenou se nalézal vždy jeden onyxový kámen se jmény dvanácti pokolení Izraele a na hrudi /nesl/ čtvercový náprsník se dvanácti drahokamy, na nichž bylo vždy vyryté jméno jednoho pokolení (2. M. 28,9–29). Tak vlastně nesl na svých silných ramenou a na svém srdci obrazně před Bohem veškerý lid! O Pánu Ježíši jako našem „velikém nejvyšším Knězi“ čteme v Ep. Židům 4,15–16: *„Neboť nemáme nejvyššího kněze, který by nemohl míti soucit s našimi slabostmi, nýbrž který byl pokoušen ve všem podobně jako my, kromě hřícha. Přistupme tedy směle s doufáním ke trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost ku pomoci v čas příhodný.“* V kapitole 7,25 se pak praví: *„Proto také může plně spasiti ty, kteří skrze něho přistupují k Bohu, jsa živ, aby za ně orodoval“* (srov. Žid. 2,17.18).

Služba našeho velekněze u Boha nemá tedy nic společného ani s naším věčným spasením, ani s případem, že jsme zhřešili. On se zabývá našimi slabostmi, s nimiž může mít soucit, protože sám byl v našich okolnostech, a na to také ani jako člověk ve slávě nikdy nezapomíná. Jeho služba slouží k tomu, abychom byli udržováni na cestě víry před uchýlením se od této úzké stezky, což tedy znamená před zhřešením. Jeden příklad této služby nám Pán Ježíš podává, když ještě byl na zemi. Potěšoval Svého učedníka Petra, který Ho brzy poté měl zapřít, slovy: *„Šimone, Šimone! Aj, satan vytoužil tříbit vás jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby nepřestala tvá víra“* (Luk. 22,31.32). Jak potřebujeme i my všichni tuto věrnou službu našeho velekněze, který za nás ustavičně oroduje! Jsme Mu za to vždycky vděční?

– Služba Zmocněnce

Pán Ježíš však ještě koná další službu, totiž jako náš Zmocněnec u Otce. Apoštol Jan o tom píše: *„Děti mé, toto vám píši, abyste nehřešili; a kdyby někdo zhřešil – máme zmocněnce u Otce, Ježíše Krista, spravedlivého. A on jest odčiněním za naše hříchy, avšak nejen za naše, nýbrž také za celý svět“* (1. Janova 2,1.2). Tato služba je potřebná, jestliže někdo zhřešil. Je to Kristus, který jde za námi a vede nás k vyznání, a On je to také, kdo za nás u Otce ručí, protože On, spravedlivý, se na kříži stal odčiněním za všechny naše hříchy.

Dokud všichni věřící vidění jako jednotlivci a společně jako Církev se nalézají na zemi, jsou sice co do postavení dokonalí v Kristu, avšak prakticky v určité situaci nedostatečnosti. To jsme právě viděli. Na tyto potřeby Pán odpovídá nejen jako náš Velekněz před Bohem, ale i jako Zmocněnec u Otce. Dělá také jednu službu, která se zabývá přímo a výhradně námi. Svou Církev, soubor všech vykoupených, posvěcuje, tím že je očišťuje obmytím vodou skrze Boží slovo (Efez.5,26). On se nejenom na kříži v nevýslovné lásce za Svou Církev vydal, nýbrž během celé doby, v níž se ona nalézá na zemi, s nikdy nekončící trpělivostí a péčí se jí zaměstnává, aby ji přiváděl v jejím praktickém stavu do stále většího a většího souladu se Sebou. Používá k tomu Boží slovo, které nám sděluje nebeské věci, týkající se Krista a Jeho slávy. Kdosi jednou řekl: Křesťané by měli lépe znát nebeské věci než pozemské a světské, ale žel často tomu bývá naopak! Skrze představování nebeské slávy Krista mají být věřící odpoutáváni od zaměstnávání se pozemskými a světskými věcmi. Tím jsou oni i Církev posvěcováni. Posvěcování přece znamená oddělování pro Boha. Zá-

roveň ustavičný vliv Božího slova vede k tomu, že všechno, co je v rozporu s Boží bytostí, je přiváděno na světlo a odsuzováno. Takto se náš Pán ve slávě usiluje uvádět Svou Církev viděnou jako celek mravně víc a víc do souladu se Sebou, Hlavou a Ženichem.

– Péče Páně

Ale to není všechno. Slabost, potřeby a břemena Církve jsou pro Pána jen příležitostmi, aby jí dopřával Svou věrnou péči. V Efez. 5,29 se praví: „*Nikdo zajisté nikdy svého vlastního těla neměl v nenávisti, nýbrž živí je a pěstuje je, jako i Kristus Církev.*“ Jako lidské tělo, také Církev musí být duchovně vyživována a pěstována. Také tuto službu plní náš Pán jako Hlava Svého těla s velikou láskou. Dává jí pokrm a péči, kterou ona potřebuje, aby mohla své místo zde na zemi vyplňovat podle Jeho myšlenek. Jest jen **jedna** Církev, jen **jedno** tělo, totiž souhrn všech, kteří věří v Pána Ježíše. Jeho přáním a vůlí nyní je, aby všichni věřící si byli této skutečnosti vědomi a projevovali se jako **jedno** tělo. Toto je cílem lásky a služby Krista v přítomné době, nikoli teprve pro věčnost. Když vidíme praktický stav celé Boží Církve na zemi, začínáme chápat, jak důležité je toto živení a pěstování. Přitom nejde jen o to, co my nalézáme jako dobré a správné nebo důležité, nýbrž o to, aby byly Jeho lidem nesený Jeho myšlenky lásky a svatosti. Kéž by naše „potrava“ a „pěstování“ vycházelo jen od Něho, a ne z jiných zdrojů!

Budoucí služba Krista

Přítomná služba našeho Pána brzy skončí, ano, dojde korunujícího završení. Čekáme na okamžik, kdy On znovu přijde jako Spasitel, ale tehdy jako Takový, který „*přemění naše tělo poníženosti k podobnosti se svým tělem slávy, podle účinné moci, s níž on je mocen i všechny věci podmaniti sobě*“ (Filip. 3,20.21). Pán „*sám s příkazujícím zavoláním, s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí z nebe, a mrtví v Kristu budou vzkříšeni nejprve; potom my živí, kteří pozůstaneme, zároveň budeme spolu s nimi vtrženi do oblaků, vstříc Pánu do povětří; a tak vždycky s Pánem budeme. Povzbuzujte se tedy navzájem těmito slovy*“ (1. Tes. 4,16–18). O tomto okamžiku Pán Ježíš už na zemi mluvil Svým učedníkům a potěšoval je tím! „*Vaše srdce ať se neleká. Věříte v Boha, také ve mne věřte! V domě Otce mého jsou mnohé příbytky; kdyby tomu tak nebylo, byl bych vám pověděl; neboť jdu připravit vám místo. A když odejdu a připravím vám místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste, kde já jsem, i vy byli*“ (Jan 14,1–3).

On sám přijde brzy! Nikdo z těch, kdo jsou Jeho, nezůstane zpět, dokonce i nejslabší ve víře budou skrze Jeho moc vzkříšeni anebo proměněni a věčně pak budou s Ním. Pro každého jednotlivce náš Pán už připravil určité místo a každý z nás Ho uvidí takového, jaký On je!

Po vtržení bude každý věřící zjeven před soudnou stolicí Krista. Všechna přemýšlení srdcí, i „*skryté věci temnosti*“ Jím budou uvedeny na světlo. Ale my se před tím nemusíme bát. Soudce na trůnu je náš Vykupitel, který nás miluje a vydal Sebe sama za nás. Naš vlastní úsudek nad naším životem On pak uvede sám se sebou v dokonalý soulad. V Jeho světle to pak uvidíme tak, jak On to už vždy posuzoval, a tím budeme schopni okoušet dokonalé obecenství s Ním a s Otcem. Všechny naše skutky tam budou zkušeny v ohni Božské svatosti. Co při tom přetrvá, bude sloužit k Jeho cti a Jím bude odměněno (1. Kor. 3,13.14; 4,5). Tam bude jenom chvála, jenom odměna, ale už žádný trest více! Ten přece

On sám už za nás nesl na kříži a Bůh, ten Spravedlivý, netrestá dvakrát.

Potom Pán Ježíš také sám Sobě představí Církev oslavenou, bez poskvrny, bez vrásky nebo něčeho podobného. Bude před Ním stát svatá a bezúhonná a bude navěky s Ním (Efez. 5,27). Před Jeho zjevením se se všemi svatými bude se v nebi konat svatba Beránka. Nevěsta k tomu bude oděna jemným plátnem svých spravedlivých skutků. To znamená, (že) co jsme pro našeho Pána učinili, bude pak sloužit k Jeho cti a k ozdobě nevěsty. A přesto se praví: „**A bylo jí dáno, aby se oblékla v jemné plátno /kment/...**“ (Zjev. 19,7.8). Ostatně tento šat pochází od Něho, neboť jenom On mohl tyto spravedlivé skutky v ní způsobit. Ať půjde o soudnou stolicí Krista nebo o svatbu Beránka, v nebi nakonec bude nikoli naše konání, nýbrž zvítězí bezmezná Boží milost v Kristu! Bohu budiž dík za Jeho nevýslovný dar!

Až pak Pán Ježíš, doprovázený všemi, kdo jsou Jeho, se zjeví na zemi ve slávě, aby zřídil Své království, dá každému jeho úkol, který mu bude odpovídat a bude úměrný jeho věrnosti v životě na zemi. Kdo byl nad málem věrný, bude dosazen nad mnohé, ale všichni vejdou do radosti svého Pána (Mat. 25,14–30; Luk. 19,11–27).

Ale také tato doba skončí po tisíci letech. Staré stvoření pomine a vyvstanou nové nebe a nová země, v nichž bydlí spravedlnost. Všechno pak bude v dokonalé harmonii a souladu „*blahoslaveného a jedině Mocného, Krále králů a Pána pánů, který jedině má nesmrtelnost, který přebývá ve světle nepřístupném, kterého nikdo z lidí neviděl, aniž může vidět, jemuž buď čest a věčná moc! Amen*“ (1. Tim. 6,15.16). Jenom zatracení budou ve věčném trápení na místě připraveném pro ďábla a jeho anděly.

„On přistoupí a bude je obsluhovat“

Závěrem udělejme ještě jeden pohled na výjev zvláštní krásy. Pán mluví v podobenství o lidech, kteří, bdíce, čekají na svého Pána a otevrou Mu hned, jakmile zaklepe. Tyto služebníky On nazývá blahoslavenými a dodává k tomu: „*Amen, pravím vám: On se přepásá a ulehne s nimi ke stolu a přistoupí a bude je obsluhovat*“ (Luk. 12,36.37). Jak působivá je tato odměna za věrné čekání, tato „výměna úloh“: Pán obsluhuje Své služebníky. Sloužení přece Pánu Ježíši nikdy nebylo škodou, ale jak jedinečně se zde zjevuje při přijetí těch, kteří vejdou v odpočinutí svého Pána!

Cítíme se být upomenuti na „*skrytou mannu*“, kterou On zaslíbil vítězům z Pergamu (Zjev. 2,17). Jako manna On byl kdysi na poušti pokrmem, který dává život a udržuje jej. Pak ale On sám nechá Svůj lid okoušet požehnání nebe a tak dokoná obraz hebrejského služebníka.

